

(המשך מעמוד 9)

שאותם הוא שיבץ במשך השנים כמועצות-מנהלים רבות. לכן מעריך לוי שכוחו נמצא בעליה. הוא מפרטט עם ארנס, באמצעות עסקן שלישי, ומבקש לברר ברצינות אם ארנס יסכים להיות מס' 2 אחריו. במהלך ישיבת-המשלה ועד לי הצבעה הגורלית בכנסת קיווה לוי להביא להתפרקות המשלה על רקע הצעדים הכלכליים, גם במחיר הקמתה האפשרית של ממשלת-מיעוט של המערך ולוויניו, ביחד עם מודעי. כפי שהסכר באחרונה לאנשיו, לא יקרה שום אסון אם תשב חרות באופוזיציה ותנקז אליה את הפועלים הממורמרים. הצבעתו נגד הצעדים הכלכליים, בדרך של אי-נוכחות במליאה, היא צעד ראשון במסע הארוך שלו לכיבוש הנהגת חרות. עתה הוא ישוב לפעילות בסיעת תכלת-לכן, והוא כבר סחט מיעקב שמאי הבטחה בדבר שיתוף פעולה.

לצורית
לתלית

חטופי
הגנבים

אכילס

„אין שום קשר ביניהם!“

מוחלט על חברי מפלגתו להיפגש עם אנשי אש"ף, בשעה שממשלת-האחרות מסרבת להיפגש עם מיישלת ירדנית-פלסטינית הכוללת אנשי אש"ף. אחרי לחץ נכנעו אנשי-המערך. אנשי מפ"ם סירבו לנסוע בלי אנשי-המערך, אנשי מפ"ם. כד נותרו רק אנשי המתקרמת ורק"ת, הנפגשים עם אנשי אש"ף ממילא, ולא היה טעם בוועידה.

כפי אנשי העבודה היתה גירסה אחרת. לדבריהם, הם דווקא הסכימו בסופו של דבר לנסוע, ואף קיבלו לכך אישור בלתי-רשמי ממוכיר המפלגה, עוזי ברעם, שאמר לדראושה ולהראל לנסוע. אולם או נשבר מרדכי בראון. הופעלו עליו לחצים כבירים מצד שולמית אלוני ויוסי שריד, חברי המפלגה. לכל ייסע, בראון נכנע להם, ואז החליטו גם אנשי העבודה ומפ"ם שלא לנסוע.

היו שפירשו את סיפורו של דנקנר — שנכתב בריוק לפני הודעת בראון על ביטול נסיעתו — על רקע זה.

הסיפור האמיתי שונה במיקצת. האירגון הנוצרי, גוף תמים הפועל כעיקר נגד החימוש הגרעיני באירופה, הומין את נציגי כל תנועות-השלום בישראל, מיוני המערך (אורה נמיר ואהרון הראל, יחד עם עבריאל-האב דראושה), דרך מפ"ם, ר"ץ ושלום עכשיו (בני ברבש), עד המתקרמת (מוחמד מיעארי ועקב ארנון) ורק"ח (תופיק ויאר ועוזי בורשטיין).

מהצד הפלסטיני עמדו לבוא ח'אלד אלחסן, מן האישים המרכזיים כפת"ח, מוחמד מילחם, ראש-העיריה המגורש של לחלח וחבר הוועדה-הפועל של אש"ף, ועימאר שקור, יועצו של יאסר ערפאת לעניינים ישראלים. אלחסן הודיע כי הוא מוכן להיפגש עם הישראלים במיסגרת הוועידה, אך לא במיפגש נפרד. הדבר תואם את הקו של אש"ף להיפגש עם ישראלים בוועידות בינלאומיות, אך להיפגש בנפרד רק עם ישראלים המכירים בזכות ה-פלסטינים למדינה משלהם.

בראון נשבר. כארץ התחילה התרצוצות. שימעון פרס הטיל איסור

ישראל, וגם יו"ר הכנסת, יצאו חוצץ נגד החלטת הוועדה. הצו של שר הפנים ממשיך בשרשרת זו. טענו השבוע אנשי המתקרמת: כל הצעדים האלה היו מכוונים נגד החב"ר הערכיים בלבד ברשימתם המשו"תפת. "זהו נסיון גיועני להבדיל בין היהודים והערבים ברשימתנו", אמר מתי פלד. נראה שגם דאהר יגיש עתירה ל-בג"ץ.

מיהו ח"כ הראוון?

כל הכנסת ניסתה לנחש: מיהו הח"כ שתואר בסיפור הארכי — והאם נפל קורבן לחברו?

חבריהכנסת הראוון יוצא לפגישה עם אנשי אש"ף בפאריס. המניע העיר קרי שלו: תאונת-נסיעות כבירה. הוא פוחד פחד-מוות, חושב בלי-הפסק על הכסף שיקבל מאי-ההון יהודי בבלגיה המממן את המיפגש, והוזה היותו-זמני, שכחו מככתב יפהפיה אש"פית.

מלווה אותו חבריהכנסת ברנדי, אשה ממורמרת, המוצה וקנטרנית, שונאת-חיים ובלתי-ניסבלת. השלישי בתכורה הוא המשורר יורם מילון, שיכור כרוני, שאינו אחראי למעשיו. הפגישה מתקיימת, אנשי-אש"ף משווים את היהודים לנאצים, ומתי פתחת כיניהם תיגרת-ידיים. ח"כ הראוון בורה מפגישה אישית, נשבע שלהבא לא יבוא עוד לפגישות כאלה, וישאיר אותן למומחים.

לקוראי הסיפור הזה של אמנון דנקנר בדבר לא היה קשה לזהות את שלושת גיבוריו. הוא נתן בהם סימנים שאינם משאירים מקום לטעות. אלה הן קאריקטורות מרושעות למדי של ח"כ מרדכי בראון (ר"ץ), ח"כ אורה נמיר (עבודה) והסופר-עיתונאי עמוס קינן. הפגישה בופלה. סאטירה אר-סית זו, הכתובת ככישרון רב, לא היתה מעוררת רעש בחוגים מדיניים, אלמלא שתי עובדות. האחת: בראון ונמיר אכן עמדו להיפגש השבוע עם אנשי אש"ף. השנייה: אמנון הוא ידידו הקרוב ביותר של ח"כ יוסי שריד (ר"ץ). שעזמו כתב אופרטה. שריד לא הוזמן לפגישה זו. רבים בכנסת לא ראו בסיפור יצירה עיתונאית סתם. אלא מהלומה שהנחית שריד על בראון, חבר-רסיעה, ואולי אף התחלה של מילחמת-צמרת על השליטה בר"ץ.

הפגישה שעמדה להיערך ביום ב' השבוע באמסטרדם נוטלה בגלל סירובם של רוב המומנים היהודיים לבוא. כך הודיעו היוזמים, תנועת השלום ההולנדית הקאתולית פאקס כריסטי (השלום של ישוע). ה-ישראלים, מצידם, טענו שהחליטו להיעדר מפני שהמשתתפים הפלסטיניים סירבו להיפגש עימם.

הכינרת. דאהר עומה, שיח' ברזוי שהפך דמות בינלאומית, היה ידוע גם כפטרון היהודים בגליל. כאמל דאהר הוא בנו של מי שהיה ח"כ מטעם מפלגת-העבודה, הוא כיהן כסגן ראש עיריית נצרת, וכיום כראש האופוזיציה בעירייה. הוא נמנה עם האישים המרכזיים של הרשימה ה-מתקרמת לשלום, וכאחד משני רובי ריה.

מעולם לא הועלתה נגד דאהר אשמה כלשהי, ואף לא הוצא נגדו מעולם אחר מן הצווים המינהליים, שבהם רגילים השילטונות להגביל את

צאצאו של המלך

השר אסר את יציאת הפעיל הערבי ממעמי ביטחון — אבל רק בעוד שבוע

הו נשמע כמו בדיחה. ב-24 ביוני חתם שר-הפנים, יצחק פרץ, על צו האוסר על עורך-הדין כאמל דאהר לצאת במשך שנה מהארץ, החל ביו כיולי, מחשש של פגיעה בביטחון המדינה. משמע: במשך שיבוע ימים, מה-24

פירורים מן הכנסת

- שעה קלה אחרי שה"כ אברהם שפירא נמנע מן ההצבעה, בעת הצבעת איראמן לממשלה על התוכנית הכלכלית, הוא נראה במסדרון כשהוא מתגלגל מצחוק. בחברת שלושת עמיתיו הרתיים — חבריהכנסת מנחם פורש, מנחם בהדן ומשה ורדיגר. הסיבה: יום לפני כן ביקר אותו בכנסת חבריהכנסת לשעבר שלמה לורדינגר, ושפירא התבורר עימו במשך חצי שעה. פרוש בא בטענות אל שפירא ושאל מדוע אין שפירא מוצא זמן לשבת במשך חצי שעה איתו. השיב לו שפירא: „אם אתה תפרוש מן הכנסת, אקדיש גם לך חצי שעה“
- ח"כ ייגאל (אין ל"י) הורביץ סיפר, שבהיותו שר-האוצר, תבע מן השר יוסף בורג לצמצם את תקציב מישרדו. ענה לו בורג: „אתה זורה פצעים על המלה שלי“
- באותה הזדמנות סיפר בורג להורביץ הלצה על מצב המדינה. מעשה ביהודי, שאשתו מעוררת אותו כלילה ואומרת לו: „ינקל, יש נגבים בבית“ הבעל מושך את השמיכה מעל לראשו. כשאשתו שואלת אותו מדוע הוא מתחבא, הוא אומר: „אני מתבייש שאין בבית כלום לגנב“
- אם הצעתו של עזר וייצמן, שכל ארבעת השרים-בליתיקים יתפטרו, עולה, והשר-בליתיק משה ארנס: „זהו טריק: עזר יודע שבין הארבעה יש שלושה ניצים (ארנס, הורביץ ויוסף שפירא), ורק יונה אחת (עזר עצמו). בדרך זו הוא רוצה לשבור את חזית הניצים בממשלה.“

צעדיו של כל פעיל ערבי שאינו הולך בתלם.

דאהר היה חבר המישלחת של הרשימה המתקרמת לשלום שנפגשה עם יאסר ערפאת בפברואר 1985. בשונו נחקר, וגם לגביו קבע היועץ המישפטי שלא עבר שום ענירה. „רק נגד הערבים“. מהי מטרת הצו של שר-הפנים?

לדעת אנשי המתקרמת: זהו המשך בחוליה של התנכלויות נגד הרשימה, בגלל תמיכתה ברעיון ההידברות עם אש"ף. תחילה ניסה שר-הביטחון דאן, משה ארנס, להוציאה אל מחוץ לחוק, אך חזר בו על פי עצת יועציו המיש"פטיים. אחר-כך אסרה ועדת-הבחירות המרכזית את השתתפותה בכחירות, אך בית-המישפט ביטל את האיסור. בפסק-הדין ציינו כל חמשת השופטים העל-יונים — כל אחד מהם בנפרד — שלא הובא לפניהם שמץ של הוכחה נגד הרשימה.

לאחרונה החליטה ועדת-הכנסת לשלול את החסינות המלאה ממוחמד מיעארי, ועל כך הגיש עתירה לבג"ץ. שנה תלויה ועומדת כעת. כל עיתוני

עד ה-30 ביוני, יכול היה דאהר לצאת מהארץ בשלווה גמורה, למרות הפגיעה בביטחון, ולהישאר בחו"ל כאוות נפשו, מבלי להפר שום חוק.

ב-30 ביוני הופיע דאהר במסיבת-עיתונאים בתל-אביב. יחד עימו היה צריך להופיע ח"כ מתי פלד. אולם פלד, אלוף במילואים, איחר למסיבה, מפני שבאותה שעה עצמה הירצה באחד המוסדות הביטחוניים הבכירים ביותר בארץ.

בן הח"כ פרץ, שנקרא השבוע „מנהל החשבונות של אלוהים“ (ראה יומן איש), חתם על הצו על פי חוקי חירום, שלא הופעל מעולם נגד פעיל מפלגתי. הסעיף 6 של חוק זה — חוק מנדטורי שחודש בישראל — מאפשר לשר-הפנים לאסור על יציאתו של אזרח ישראלי, אם קיים „חשש לפגיעה בביטחון המדינה“. אין על השר לנמק או לפרט את טיבו של „החשש“.

דאהר, אחד האישים המכובדים ביותר בגליל, הוא צאצאו של דאהר אל-עומר האגדתי, שהקים לפני 200 שנה ממלכה כמעט-עצמאית, שהש-תרעה מחיפה ועד צור, ומהים עד

ח"כ בראון (בעת ביקור במחנה דהיישה) ידיד של ידיד